ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΥ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ο βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Ἐλιάνα ντὲ Ζαλοῦ ἦταν πολὺ ἀνήσυχη.

Εἶχε τὰ βλέμματά της προσηλωμένα μ' ἀγωνία στοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ, σὰν νὰ περίμενε κα συγχρόνως σὰν νὰ φοβόταν μιὰν ἐπίσκεψη στὴν προχωρημένη ἐκείνη ὥρα. Ἔπιπλεχε τὰ δάχτυλά της μὲ ἀδημονία καὶ, στὸν παραμικρὸ θόρυβο, τὸ λιγνὸ σῶμα της τραζόταν ἀπὸ ὀδυνηροὺς σπασμούς.

Τέλος, τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τῆς πόρτας ἀνοιχτώθηκαν σὲ κάποια στιγμὴ κ' ἡ κόρη της μιὰ ξανθὴ καλλονὴ ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ὁλόκληρη ἀπὸ νεανικὴ δροσιά, ἔτρεξε χαρούμενη κοντά της.

—Μαμᾶ, τῆς εἶπε, ἀγκαλιάζοντάς την μὲ τὰ λεπτὰ τριφερά της χέρια, μαμᾶ μου, γιατὶ φαίνεσαι στενοχωρημένη ;

Ἡ Ἐλιάνα χαμογέλασε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία καὶ φίλησε μὲ λαχτάρα τὴν κόρη της. Τὰ λεπτὰ νεανικὰ χαρακτηριστικά της τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται μᾶλλον σὰν μεγαλύτερη ἀδελφή, παρὰ σὰν μητέρα τῆς χαριτωμένης νέας.

—Ὄχι, μικρή μου, δὲν ἔχω τίποτε... Λίγο πονοκέφαλο μόνο, μὰ τώρα ποὺ σὲ εἶδα, μοῦ πέρασε.

—Ναί, ἀλλὰ ἂν εἶσαι ἀδιάθετη, μαμᾶ, θὰ προτιμήσω νὰ μείνω κοντά σου.

—Ὄχι, ὄχι, ἀγάπη μου. Δὲν θέλω νὰ χάσης τὴ διασκέδασί σου ἀπόψε. Πρέπει νὰ πᾶς στὴ συναναστροφή, ὅπου θὰ σὲ περιμένουν ἡ φίλες σου. Πήγαινε τώρα νὰ ντυθῆς καὶ γύρισε νὰ σὲ ἰδῶ ! Πρέπει νὰ σοῦ ἑτοιμη ὅταν θἄρθη ὁ μπαμπᾶς σου νὰ σὲ πάρη !

* * *

Ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ ἀπεσύρθη στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ἡ Ἐλιάνα βυθίστηκε πάλι στὴν καταθλιπτικὴ μελαγχολία της.

—Εἶνε ἀδύνατον !.. ψιθύρισε. Ὄχι, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆ τὸν Ἰάκωβο !..

Καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ξαναζωντάνεψε ὕστερα στὴ μνήμη της ὅλο τὸ παρελθόν της. Τὸ παρελθὸν ποὺ τὸ φώτιζε ὁ ἔνοχος, μὰ δυνατὸς ἔρωτας ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ γιὰ τὸν Ἰάκωβο... Πέρασε τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε !.. Μὰ τὰ θυμόταν ὅλα καθαρὰ ἡ Ἐλιάνα... Ἦταν τότε ὡραία πολύ, χαριτωμένη, πεταχτὴ σὰν τὴν κόρη της... Εἶχε τὴν ἴδια ἀθῶα ἀφέλεια καὶ τὶς ἴδιες χρυσὲς μπουκλες μ' αὐτήν... Στὸ σπίτι μιᾶς θείας της, λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπ' τὸ γάμο της μὲ τὸν κύριο ντὲ Ζαλοῦ, συνάντησε ἕνα βράδυ τὸ μαρκήσιο Ἰάκωβο Βαρενές. Ἡ ψυχές τους συνεδέθηκαν ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μὲ τὴ μυστηριώδη καὶ ἀκατανίκητη ἐκείνη δύναμι τοῦ ἔρωτος, ποὺ ἔρχεται ἐντελῶς ξαφνικὰ καὶ ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀντισταθῆ...

Ὕστερα, ὁ μαρκήσιος ἔγινε οἰκογενειακός τους φίλος... Θυμόταν τώρα ἡ Ἐλιάνα τὶς εὐτυχισμένες ἐκεῖνες στιγμὲς ποὺ περνοῦσε κοντά του, τοὺς φόβους της καὶ τὶς ἀγωνίες της, τὴ συνα'σθησι τέλος τῆς ἐνοχῆς της καὶ τὴν ἐπιστροφή της στὴ στοργὴ τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ ὁ κ. ντὲ Ζαλοῦ, ὁ σύζυγός της, ἀλλόφρονο, δὲν εἶχε τίποτε τὸ θελκτικό. Εἶχε μονάχα νεῦρα ἀτσαλένια καὶ στομάχι θηρίου. Εἶχε παντρευτῆ τὴν Ἐλιάνα ὄχι ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήση κληρονόμο τῆς μεγάλης της περιουσίας. Γι' αὐτό, ὅταν γεννήθηκε ἡ κόρη τους ἡ Μαγδαληνή, ὁ ντὲ Ζαλοῦ ξαναθυμήθηκε τὶς παλιές του συνήθειες, ξαναγύρισε στὶς χορεύτριες τῶν καμπαρέ, ξεχνῶντας τὴν οἰκογένειά του.

Τότε ἡ Ἐλιάνα ξαναγύρισε στὸν Ἰάκωβο καὶ βρῆκε στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ τῆς εἶχε στερήσει ὁ σύζυγός της. Ἡ Ἐλιάνα θυμόταν τὶς ὀνειρεμένες μέρες ποὺ πέρασε κοντὰ σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν ψυχή, καὶ ποὺ ἀνταποκρινόταν σ' ὅλα τὰ βαθειὰ αἰσθήματά της, θυμόταν ὕστερα τὸ μοιραῖο ἀποχωρισμό τους, τὰ δάκρυά τους... Ὁ Ἰάκωβος ἔφυγε σὲ μακρινοὺς τόπους, πλανήθηκε χρόνια στὶς τροπικὲς χῶρες. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Ἐλιάνα ζοῦσε πειὰ ἤρεμα κοντὰ στὸν ἤρεμο κ' ἀδιάφορο σύζυγό της, διατηρῶντας σὰν κάτι ἱερὸ τὴν γλυκειὰ ἀνάμνησι ἐκείνου. Ἡ κόρη της στὸ μεταξύ, μεγάλωνε κ' ὡμόρφαινε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο πιὸ πολύ...

Καὶ νὰ ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἡ μοῖρα θέλησε νὰ ξαναγυρίση ὁ Ἰάκωβος ἀπὸ τὴ μακρινή του περιπλάνησι. Καὶ τὸ πιὸ σκληρό, τὸ πιὸ παράδοξο, τὸ πιὸ ἀπροσδόκητο, ἦταν ὅτι μὲ τὴν ἐμφάνισί του, ἄναψε στὴν νεανικὴ καρδιὰ τῆς Μαγδαληνῆς τὸ ἴδιο σφοδρὸ πάθος ποὺ εἶχε προκαλέσει καὶ στὴν ἴδια ὅταν τὸν πρωτογνώρισε στὸ σπίτι τῆς θείας της...

Ὁ μαρκήσιος Ἰάκωβος Βαρενές, ἂν καὶ ἦταν πειὰ σαράντα χρόνων, φαινόταν ἀκόμα πὼς εἶχε τὴν ἡλικία τῶν εἰκοσιτριῶν χρόνων, στὴν ὁποία τὸν εἶχε πρωτογνωρίσει ἡ Ἐλιάνα. Γεμάτος ἀκμὴ καὶ σφρίγος, διατηροῦσε πάντα τὴ νεανικὴ ἐκείνη δροσιά, τὸ ἐξωτερικὸ ἐκεῖνο θέλγητρο, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀξύτητα καὶ εὐστροφία τοῦ πνεύματος ποὺ θέλγει καὶ καταστρέφει τὶς γυναῖκες. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἰάκωβος εἶχε συμπαθήσει—ἁπλῶς συμπαθήσει — τὴ Μαγδαληνή, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο καὶ εὐγενικὸ πλάσμα καὶ τὴ συμπάθειά του αὐτὴ τὴν ἔδειχνε ἀπροσκάλυπτα. Ἔτσι ἔγινε πάλι οἰκογενειακὸς φίλος ὅπως ἄλλοτε, ἔτσι μποροῦσε νὰ βλέπη ταχτικὰ τὴν Ἐλιάνα ποὺ ἐξακολουθοῦσε γι' αὐτὸν νὰν ἀι τὸ εἴδωλο τῆς λατρείας του.

* * *

Ὅλ' αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ φτωχὴ γυναῖκα κ' ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ματώνη. Θυμόταν ἀκόμα τὴ Μαγδαληνὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά της μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ἰάκωβο.

—Μαμᾶ μου !.. τῆς εἶπε στὸ τέλος, διακοπτομένη ἀπὸ λυγμοὺς... τὸν ἀγαπῶ πολύ... πολύ !.. Κι' αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ... καὶ θὰ μὲ παντρευτῆ, μαμᾶ... Δὲν εἶν' ἔτσι ;..

Καθένα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν κι' ἀπὸ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ τῆς Ἐλιάνας.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ συλλογιζόταν μὲ ὀδύνη καὶ ἀγωνία, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα χτύπημα στὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας, τὴν ἔκαμε ν' ἀνατηδήση ἀπὸ τὴ θέσι της.

Ἦταν ὁ Ἰάκωβος, τὸν ὁποῖον μιὰ καμαριέρα ὡδήγησε κοντά της.

—Χθές, κυρία μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος μόλις μπῆκε μέσα, μοῦ φάνηκε πὼς ὑποφέρατε. Ἤθελα λοιπὸν νὰ πληροφορηθῶ γιὰ τὴν ὑγεία σας.

Ἡ Ἐλιάνα δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ Ἰάκωβος τὴν κύτταξε μὲ ὕφος μελαγχολικό.

Ὥρα πολλὴ στεκόντουσαν σιωπηλοί.

—Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε τέλος ἡ Ἐλιάνα, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῆτε καὶ νὰ φύγετε πάλι μακριά !

—Τὸ σκέφτηκα κ' ἐγὼ αὐτό ! ὀπάντησε ὁ μαρκήσιος μὲ φαινομενικὴ ἠρεμία. Ἔχω ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ μὲ ἀγαπᾶ. Τὸ καταλαβαίνω ὅτι ἡ παρουσία μου ἐδῶ προετοιμάζει θλίψεις μεγάλες καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα. Τὸ παρελθόν μας πρέπει νὰ ἐξαγνισθῆ... Θὰ φύγω, τὸ ἀποφάσισα κιόλας, θὰ φύγω, ὅσο εἶνε ἀκόμα καιρὸς νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὸν παρθενικὸ ἔρωτά της ἡ κόρη σας.

—Ὦ ! σ' εὐχαριστῶ, Ἰάκωβε, σ' εὐχαριστῶ !.. φώναξε ἡ Ἐλιάνα, πνίγοντας τοὺς λυγμούς της...

Ἕνα ἐλαφρό, γρήγορο βῆμα ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἡ Μαγδαληνὴ μπῆκε, ντυμένη μέσα, φορῶντας τὸ λεπτὸ τούλινο φόρεμά της. Ἐλαφρή, ἀϊθερία, μὲ τὸ μέτωπο στεφανωμένο ἀπὸ τὶς χρυσόξανθες μπουκλες της.

—Ἀ !.. ὁ κύριος Ἰάκωβος, φώναξε μόλις ἀντίκρυσε τὸ μαρκήσιο.

Καί, ἀκτινοβολῶντας ὅλη ἀπὸ μιὰ μυστικὴ χαρά, ἔτρεξε καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἔμπαινε καὶ ὁ κύριος ντὲ Ζαλοῦ. Οἱ δυὸ ἄντρες σφίξανε τὰ χέρια τους ἐγκάρδια

Ὕστερα ὁ κ. ντὲ Ζαλοῦ γύρισε στὴν κόρη του.

—Μαγδαληνή, πρέπει νὰ πηγαίνουμε, τῆς εἶπε. Ἀργήσαμε πολύ.

—Κύτταξε, μικρή μου, νὰ διασκεδάσης πολύ, νὰ ξεσκάσης ! τῆς φώναξε ἡ μητέρα της.

—Ναί, μαμᾶ. Κι' ἐσεῖς νὰ ξεκουρασθῆτε. Δὲν θέλω νὰ σᾶς βρῶ μὲ πονοκέφαλο πειὰ ὅταν θὰ γυρίσω.

Ὕστερα χαιρέτησε μὲ χάρι τὸν Ἰάκωβο καὶ ἀκολούθησε τὸν πατέρα της.

Ἡ πρόσχαρη κι' ἀσημένια φωνή της ἀκουγόταν τώρα στὴ σκάλα σὰν κελάϊδημα πουλιοῦ.

Τότε ὁ Ἰάκωβος πλησίασε τὴν Ἐλιάνα ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶπε ἀργὰ-ἀργά :

—Χαῖρε !.. Χαῖρε ἴσως γιὰ πάντα !..

* * *

Δυὸ μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ

ὁ Ἰάκωβος βρισκότανε στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπόφερε, γιατὶ τοσσον καιρὸ δὲν τὸν ἔβλεπε. Κι' ὅταν μιὰ μέρα τέλος ἐπληροφορήθηκε τὴν ἀναχώρησί του, χλώμασε κι' ἔνιωσε ἕναν κόμπο στὸ λαιμό της.

—Τὸ πάθος τῶν ταξειδιῶν τὸν ἔχει καταλάβει πάλι, ἐπρόσθεσε ἡ μητέρα της, κι' ἴσως νὰ μὴν ξαναγυρίση πειά.

Κάτι σὰν νάσπασε ξαφνικὰ μέσα στὰ στήθη τῆς κόρης καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιώθηκαν φριχτά.

Δὲν εἶπε τίποτε, δὲν φώναξε, δὲν ἔκλαψε, μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ζωὴ κι' ἡ χαρὰ τὴν εἶχαν πειὰ ἐγκαταλείψει.

Τὸ ὡραῖο πρόσωπό της ἄρχισε νὰ μαραίνεται σὰν τὸ λουλούδι ποὺ τὴν καρδιά του τὴν τρώει κρυφὰ ἕνα μικρὸ σκουλῆκι.

Οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν τί ὄνομα νὰ δώσουν στὴ μυστικὴ ἀρρώστεια ποὺ τὴ σιγόλυωνε.

—Κάτσια εἰναμικὴ κρύσι» θάνα λέγανε, ποὺ γιὰ τὴν θεραπεία της χρειάζεται μεσημβρινὸ κλῖμα.

Ἡ Ἐλιάνα, πνίγοντας τὰ δάκρυα στὴν πονεμένη της καρδιά, ὁδήγησε τὴν κόρη της σὲ μεσημβρινὲς χῶρες. Μὰ οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε τὰ λουλούδια, οὔτε ἡ περιποιήσεις μποροῦσαν νὰ ξαναφέρουν τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τῆς Μαγδαληνῆς, νὰ ξαναφέρουν τὸ ροδαλὸ χρῶμα τῆς ὑγείας στὰ μαραμένα μάγουλά της.

Ἔτσι, μιὰ τεφρὴ μέρα τοῦ Δεκέμβρη, ὁ θάνατος ἄπλωσε τὰ φτερά του ἀπάνω ἀπ' τὸ ἀδύνατο σῶμα τῆς ἄτυχης μικρῆς.

Ἡ Ἐλιάνα, γονατισμένη πλάι της, ἐκμηδενισμένη, ἀπ' τὴν ὀδύνη, σκέπαζε μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα τὰ παγωμένα χέρια τῆς κόρης της. Θάδινε ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της νὰ τὴν σωση... Μά, ἀλλοίμονο! ἦταν πειὰ ἀργά!..

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μαγδαληνῆς ἀνοίχτηκαν γιὰ τελευταία φορά, σὰν νάθελαν νὰ περικλείσουν ὅλο τὸ ὅραμα τοῦ κόσμου, ποὺ ἀκόμα δὲν τὸν χάρηκε κι' ἡ παρθενικὴ ψυχή της ἔφυγε κι' ἕνα στεναγμὸ στοὺς οὐρανούς!..

Τὸ σπίτι τώρα τῆς κ. ντὲ Ζαλοῦ μένει σκυθρωπὸ καὶ πένθιμο. Δὲν ἀκούγονται πειὰ ἐκεῖ μέσα παρὰ οἱ σπασμωδικοὶ λυγμοὶ τῆς Ἐλιάνας ποὺ μέσ' τὸν ἄφατον πόνο της, φωνάζει καὶ παρακαλεῖ τὴ νεκρή της κόρη:

—Συγχώρεσέ με!.. Συγχώρεσέ με!..

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ὅσο λιγώτερα ἔπιπλα ἔχετε στὴν κρεββατοκάμαρά σας, ὅσο γιομάτη εἶνε, τόσο καὶ ὑγιεινότερη.

* * *

Μὴν καθαρίζετε ποτὲ τὶς βοῦρτσες μὲ ζεστὸ νερὸ ἢ μὲ σαπουνι. Γιατὶ ἔτσι κιτρινίζουν ἡ τρίχες καὶ χαλοῦν.

* * *

Τὸ τσάϊ πρέπει νὰ τὸ φυλάτε σὲ τενεκεδένιο κουτί, καλὰ κλεισμένο καὶ τοποθετημένο σὲ δροσερὸ μέρος.

* * *

Τὸ κοινὸ σιταρένιο ἀλεῦρι εἶνε θρεπτικώτερο ἀπὸ τὸ λευκό.

* * *

Τὰ βραστὰ χόρτα γίνονται πολὺ νοστιμώτερα, ἂν τὰ βράσετε σὲ νερὸ τῆς βροχῆς.

* * *

Ἡ βαρειὲς κουρτίνες γύρω ἀπ' τὸ κρεββάτι σας εἶνε πολὺ ἀνθυγιεινές.

* * *

Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία, πρέπει νὰ πίνοιν ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα πρὶν πλαγιάσουν.

* * *

Ἂν συνηθίζετε νὰ διαβάζετε στὸ κρεββάτι σας, πρέπει νὰ τοποθετῆτε τὴ λάμπα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας, οὕτως ὥστε τὸ φῶς νὰ πέφτει πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους σας, πέφτοντας στὴ σελίδα τοῦ βιβλίου ἢ στὴν ἐφημερίδα.

* * *

Λίγο γάλα, προστιθέμενο στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σας, ἐξαλείφει τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος.

* * *

Ὅταν δὲν ἔχετε θερμόμετρο καὶ θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ, ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ ἢ τοῦ ἀρρώστου σας, μὴ χρησιμοποιῆτε τὰ δάχτυλά σας, ἀλλὰ τὸν ἀγκῶνα. Ὁ ἀγκῶνας εἶνε πολὺ πὸ εὐαίσθητος.

* * *

Προσπαθῆστε νὰ συνηθίσετε τὸ παιδί σας νὰ κοιμᾶται χειμώνα-καλοκαίρι, μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Εἶνε τὸ μόνο μέσον ποὺ θὰ τὸ κάμη ἀτρόσβλητο στὰ κρυολογήματα.

* * *

Ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ τῆς δίαιτας στὰ καναρίνια, τὰ κάνει νὰ κελαηδοῦν ὡραιότερα.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ, παρὰ μέσα στὴν δυστυχία. Πεθαίνει μόλις γνωρίσει τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ἕνας εὐτυχισμένος ἔρωτας θὰ ἦταν κάτι τὸ τέλειο—κι' ὅλα τὰ τέλεια πράγματα εἶνε μωραῖο νὰ μὴ διαρκοῦν πολύ...

Κ α ντὲ Ζ ι ρ α ρ ν τὲ ν

Ἐὰν ἕνας ζωγράφος ἤθελε νὰ παρουσιάση τὴν ἀντίθεσι μεταξὺ ἔρωτος καὶ ἁμαρτίας, τὴν ἁμαρτία μὲν θὰ τὴν ἀπεικόνιζε γυμνὴ ἀσημα, τὸν δὲ ἔρωτα ὁλόφωτο.

Σ ε ν α γ κ ο ὺ ρ

Εἶνε λυπηρὸν τὸ ν' ἀγαπᾶς ὅταν δὲν ἔχης μεγάλη παρουσία, ὥστε νὰ μπορῆς νὰ ἐκπληρώνης κάθε ἐπιθυμία τοῦ ἀγαπημένου προσώπου καὶ νὰ τὸ κάνης εὐτυχισμένο.

Λ ὰ Μ π ρ ο υ γὲ ρ

Τὸ πραγματικὸ κίνητρον τοῦ ἔρωτος εἶνε νὰ ἐπιτύχη θάνατος, ζῆλος, δραστηριότητα. Ὅταν ἀφαιρεθῆ κανένας ἀπὸ ἕνα τόσο ἰσχυρὸ αἴσθημα, μπορεῖ νὰ ἰσορροπῆ καὶ τὸν ἑαυτό του.

Μ ι ρ α μ π ὼ

Ὁ ἔρως, ποὺ δὲν ἀμαυρώνει τὴν ψυχή, δὲν εἶνε ἔρως.

Π. Ι. Σ τ ὰ λ.

Σὲ μερικὲς ψυχὲς ὁ ἔρωτας φέρνει μελαγχολία, ὅπως καὶ ἡ εὐτυχία πολλὲς φορές, ἀντὶς γιὰ χαμόγελα, φέρνει δάκρυα...

Ἰ ο ύ λ ι ο ς Σ α ν τὼ

Ὅσο κι' ἂν ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα, προσπαθεῖ νὰ δῆ τὸν ἀγαπημένο της νὰ ἐπιφέρη τροποφορά, παρὰ νὰ ζῆ εὐτυχισμένος στὸ πλευρό μιᾶς ἄλλης.

Μ π α λ ζὰ κ

Δύο αἰσθήματα καὶ μόνο θ' ἀρκοῦσαν στὸν ἄνθρωπο: ὁ θαυμασμὸς καὶ ὁ ἔρως.

Λ α μ α ρ τ ί ν ο ς

Μιὰ γυναίκα ἀσχημη μπορεῖ πολλὲς φορές, νὰ ἐμπνεύση ἕνα ἔρωτα ἀληθινόν, ἕνα πάθος ἀποτυφλώδες, μιὰν ἀγάπη φιλογερὴ καὶ τυφλή.

Μ π α λ ζὰ κ

Ὁ ἔρως εἶνε σὰν τὴ... βιολογία. Ἐλάχιστοι ἀνθρωποι τὴν ἀπογοητεύουν. Εἶνε δὲ λιγώτερο ἐπικίνδυνος ὅταν τὸν παρέσυρη κανένας σὲ νέα ἡλικία, παρὰ σὲ ἡλικία ὡριμη.

Ἐ φ η μ ε ρ ὶ ς τ ῶ ν Σ ο φ ῶ ν—1683

Ὅταν κανεὶς κορεσθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀδυνατεῖ καὶ νὰ τὴν περιγράψη τὸν, καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς φίλους του. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ ὁ ἐρωτευμένος φαντάζεται ὅτι δὲν ἔχει πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλο τίποτε. Τοῦ φτάνει τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔρωτός του.

Π α σ κὰ λ

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ μόνον ἀγαθὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀκριβήση κανεὶς ὅσο ἀξίζει.

Κ α ρ δ ι ν ὰ λ ι ο ς ντὲ Μ π ε ρ ν ὶ

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ παιγνίδι τῶν νεωτέρων.

Δ ι ο γ ένη ς

Ὁ ἔρως, ὅπως καὶ ἡ φτωχιά, δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσῃ χωρὶς ἀπαιτήσεις ἀνανεώσεως. Πάει νὰ ζῆ μόλις πάψη νὰ ἐλπίζη ἢ νὰ φοβᾶται.

Λ ὰ Ρ ο σ φ ο υ κὼ

Ὁ ἄτυχος ἔρωτας εἶνε ἕνας ἀκριβὸς ποὺ μεγαλώνει διπλῆς ἀπὸ τὰ δάκρυά μας.

Ὁ ἔρως εἶνε ἀμάλγα μιᾶς λογικῆς τρελλῆς, μιᾶς ἀβλεπτοκαρδίας πάντα καὶ μιᾶς ἀνεκφράστου γλύκας.

Σ α ὶ ξ π η ρ

Ὁ ἔρως καὶ τὰ νεκάτα ἔχουν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικό: ὅτι δὲν σκέπτονται τίποτα!

Μ π α λ ζὰ κ

Γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ λατρεύη αἰσθήματα, δὲν ὑπάρχει χαρακτηριστικώτερη ἀποδείξεις ἔρωτος ἀπὸ τὸ... νὰ τὰ χάνη ἕνας ἄνδρας μπροστά της.

Π α τέ ν α

Βάλατε στὰ χέρια τοῦ ἔρωτος, ὅπως τὰ τάπια στὰ χέρια τῶν τεχνιστῶν!

Σ α ὶ ν τ-Ἐ β ρ ε μὼ ν

Ὁ ἔρωτας σβήνει πιὸ εὐκολα στὴ φαντασία τῶν ἀνδρῶν, παρὰ τῶν γυναικῶν.

Σ α ὶ ξ π η ρ

Ὁ ἔρως ἐξαπλώνεται συνήθως ὅταν ἀρχίζει νὰ γίνεται λογικὸς καὶ συνετός.

Ὁ πραγματικὸς ἔρως εἶνε αἰώνιος, ἀτελείωτος. Τὰ μαλλιά του ἀσπρίζουν κι' ὅμως ἡ καρδιά του μένει πάντα νέα.

Μ π α λ ζὰ κ